

Illés – Első számú

Az Első és az Utolsó

Jeff Pippenger

2023-07-31

Az Ószövetség záró kijelentése azt az ígéretet tárja elénk, hogy Illés próféta üzenettel fog megjelenni az Úr nagy és rettenetes napja előtt.

Íme, elküldöm nektek Illés prófétát, mielőtt eljön az Úr nagy és rettenetes napja. És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig atyáikhoz, hogy el ne jöjjenek, és átokkal sújtsam a földet. Malakiás 4:5–6.

A Biblia világosan kijelenti, hogy „az ÚRnak nagy és rettenetes napja”, vagy az „átok”, amellyel Isten „megveri a földet”, a Jelenések könyvében jelképesen úgy is ábrázoltatik, mint „az utolsó hét csapás” vagy „Isten haragja”. A Jelenések könyvének tizenötödik fejezete vezeti be azt a prófétai környezetet, amely a tizenhatodik fejezet nagy és rettenetes utolsó hét csapásának kitöltetéséhez vezet.

És láttam egy másik jelet a mennyben, nagyot és csodálatosat: hét angyalt, akiknél a hét utolsó csapás volt; mert azokban telik be az Isten haragja.

És láttam mintegy tűzzel elegyített üvegtengert; és azokat, akik győzelmet arattak a fenevadon, annak képmásán, annak bélyegén és nevének számán, az üvegtengeren állni, kezükben az Isten hárfáival. És éneklük Mózesnek, az Isten szolgájának énekét, és a Bárány énekét, mondván: Nagyok és csodálatosak a te cselekedeteid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te utaid, szentek Királya. Ki ne félne téged, Uram, és ki ne dicsőítené a te nevedet? mert egyedül te vagy szent; mert minden nemzet eljő és leborul előtted; mert nyilvánvalóvá lettek a te ítéleteid.

És ezután láttam, és ímé, megnyílt a bizonyágtétel sátorának temploma a mennyben: és kijött a templomból a hét angyal, akiknél a hét csapás volt, tiszta és fehér gyolcsba öltözve, és mellükön arany övekkel felövezve. És a négy élőlény közül az egyik adott a hét angyalnak hét arany poharat, telve az örökkön örökké élő Isten haragjával. És megtelt a templom füsttel Isten dicsőségétől és az ő hatalmától; és senki sem mehetett be a templomba, míg a hét angyal hét csapása be nem teljesedett. Jelenések 15:1–8.

Annak az az oka, hogy „senki sem mehetett be a templomba, míg a hét angyal hét csapása be nem teljesedett”, hogy az üdvösség elnyerésének lehetősége lezárul, amikor a tizenötödik fejezetben a templom megtelik füsttel. Az a kegyelmi idő, amely az emberiségnek adatott, hogy bűnbánatra jusson és üdvösséget találjon, akkor véget ér. Amikor ez az időpont elérkezik, „az Úr nagy és rettenetes napja”, amelyet János „az utolsó hét csapásnak” nevez, Krisztus második eljövetele előtt zúdul ki. Malakiás ezt a napot „rettenetesnek” nevezte, Ézsaiás pedig Isten „különös cselekedetének” azonosítja.

Mert felkel az Úr, mint a Perázim hegyén, megharagszik, mint Gibeon völgyében, hogy véghezvigye művét, szokatlan művét, és beteljesítse cselekedetét, rendkívüli cselekedetét. Azért most ne csúfolódjatok, hogy köteleitek erősebbekké ne legyenek; mert pusztulást hallottam az Úrnak, a Seregek Istenének részéről, amely elhatározott az egész föld ellen. Ézsaiás 28:21, 22.

Jóllehet Isten „idegen cselekedete” „az egész földre” kiterjed, az ihletés világossá teszi, hogy a csapások kitöltetése egyetlen nemzet lázadásával áll összefüggésben.

„A külföldi nemzetek követni fogják az Egyesült Államok példáját. Bár ő jár az élen, mégis ugyanaz a válság fog ránk törni a világ minden részén élő népünkre.” Testimonies, 6. kötet, 395.

„Amint Amerika, a vallásszabadság földje, a pápasággal egyesülve erőszakot tesz a lelkiismereten, és arra kényszeríti az embereket, hogy a hamis szombatot tiszteljék, a földgolyó minden országának népei az ő példáját követve fognak eljárni.” Testimonies, 6. kötet, 18.

Minden nemzet betölti majd próbaidejének poharát, ám „Isten ítéletei”, amelyeket White testvér „nemzeti romlásként” azonosít, „Isten pusztító ítéleteinek ideje”, ahogyan ő is nevezi azt a történelmi korszakot, amely az Egyesült Államokban a vasárnaptörvénnyel kezdődik, nem az utolsó hét csapás.

„Elközeleg az idő, amikor Isten törvénye a mi országunkban különleges értelemben semmissé tétetik. Nemzetünk vezetői törvényhozási intézkedésekkel fogják kikényszeríteni a vasárnaptörvényt, és ezáltal Isten népe nagy veszedelembé jut. Amikor nemzetünk törvényhozó tanácsaiban olyan törvényeket hoznak, amelyek az emberek lelkiismeretét vallási kiváltságaik tekintetében megkötik, kikényszerítve a vasárnap megtartását, és elnyomó hatalmat gyakorolva azok ellen, akik a hetedik napi szombatot megtartják, akkor Isten törvénye minden gyakorlati szempontból semmissé lesz téve országunkban; és a nemzeti hitehagyást nemzeti romlás fogja követni.” Review and Herald, 1888. december 18.

Isten ítéletei, amelyeket White testvér „nemzeti romlásként” azonosít, az országos vasárnaptörvénynél kezdődnek, és Isten „szokatlan cselekedetének” kezdetét jelzik, jóllehet Isten szokatlan cselekedete konkrétan a hét utolsó csapás. Isten szokatlan cselekedetének teljesebb képe tárul elénk, amikor az Egyiptomból való szabadulást hozzáadjuk Isten végrehajtó ítéleteinek vonalához. Az egyiptomi csapások, noha szám szerint tízen voltak, megoszlottak. Az első három megkülönböztetett volt az utolsó héttől. Így az Egyiptomból való szabadulás egy, az első három csapás által jelképezett időszakot azonosít, amely az Egyesült Államok nemzeti romlásával kezdődik, és addig tart, amíg Mihály felkel, és az emberi kegyelemidő lezárul.

„Isten ítéletei sújtani fogják azokat, akik népét elnyomni és megsemmisíteni igyekeznek. A gonoszok iránt tanúsított hosszas türelme bátorra teszi az embereket a törvényszegésben, ám büntetésük mindazonáltal bizonyos és rettenetes, éppen azért, mert sokáig késik. »Fölkel az Úr, mint a Perázim hegyén, megharagszik, mint Gibeon völgyében, hogy megtegye munkáját, az ő szokatlan munkáját, és véghezvigye cselekedetét, az ő különös cselekedetét.« Ézsaiás 28:21. Irgalmas Istenünk számára a büntetés cselekedete szokatlan cselekedet. »Élek én, ezt mondja

az Úr Isten, nem gyönyörködöm a hitetlen halálában.« Ezékiel 33:11. Az Úr »irgalmas és kegyelmes, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú, ... megbocsát hamisságot, vétket és bűnt.« Mégsem »hagyja a bűnöst büntetlenül.« »Az Úr késedelmes a haragra, és nagy erejű, de semmiképpen sem menti fel a bűnöst.« 2Mózes 34:6, 7; Náhum 1:3. Félelmetes igazságosságával igazolni fogja megtaposott törvényének tekintélyét. A törvényszegőre váró megtorlás súlyossága megítélhető abból, mennyire vonakodik az Úr az igazságszolgáltatás végrehajtásától. Az a nemzet, amelyet sokáig hordoz türelemmel, és amelyet addig nem sújt, míg be nem tölti gonoszságának mértékét Isten számadása szerint, végül kiissza a harag poharát, irgalommal elegyítetlenül.”

„Amikor Krisztus megszünteti közbenjárását a szentélyben, kitöltetik az a hígítatlan harag, amely azokra van megfenyegetve, akik imádják a fenevadat és annak képét, és felveszik annak bélyegét (Jelenések 14:9, 10). Az Egyiptomra bocsátott csapások, amikor Isten éppen Izráel megszabadítására készült, jellegükben hasonlóak voltak azokhoz a még rettenetesebb és kiterjedtebb ítéletekhez, amelyek a világra fognak zúdulni közvetlenül Isten népének végső megszabadítása előtt. A kijelentést közlő így szól e borzalmas csapások leírásában: „És támad a gonosz és ártalmas fekély azokon az embereken, akiken vala a fenevad bélyege, és akik imádják vala annak képét.” A tenger „olyanná lőn, mint a holtnak vére; és minden élő lélek meghala a tengerben.” És „a folyóvizek és a vizek forrásai ... vérré lőnek.” Bármily rettenetesek is e csapások, Isten igazságossága teljes mértékben igazolva áll. Isten angyala kijelenti: „Igaz vagy Uram, ... hogy ezeket ítélted: Mivelhogy szenteknek és prófétáknak vérét ontották, vért adtál nekik inni; mert méltók arra.” Jelenések 16:2–6. Azáltal, hogy Isten népét halálra ítéltek, éppoly valóságosan magukra vonták vérük bűnét, mintha azt saját kezükkel ontották volna ki. Hasonlóképpen Krisztus is bűnösnek mondta az Ő korabeli zsidókat mindazon szent emberek kiontott vérében, amely Ábel napjai óta hullatott; mert ugyanaz a lelkület volt bennük, és ugyanazt a cselekedetet igyekeztek véghezvinni, mint a próféták a gyilkosai.”

„Az ezt követő csapásban hatalom adatik a napnak, hogy ‘tűzzel gyötörje az embereket. És az emberek nagy hévségtől gyötrődnek vala.’ 8., 9. vers. A próféták így írják le a föld állapotát ebben a rettenetes időben: ‘Gyászol a föld; ... mert elveszett a mező termése.... A mező minden fája elszáradt; mert elszáradt az öröm az emberek fiai közül.’ ‘Elrohadt a mag a göröngyök alatt, elpusztultak a magtárak.... Mint nyögnek a barmok! Megháborodtak a marhacsordák, mert nincs legelőjük.... Kiszáradtak a vizek folyamai, és tűz emésztette meg a pusztát legelőit.’ ‘A templomi énekek jajgatássá lesznek azon a napon, ezt mondja az Úr Isten; sok holttest lesz mindenütt; némán hányják ki őket.’ Jóel 1:10–12, 17–20; Ámós 8:3.”

„E csapások nem egyetemesek, különben a föld lakói teljesen kiirtatnának. Mindazonáltal ezek lesznek a legrettenetesebb csapások, amelyeket halandók valaha ismertek. A kegyelemidő lezárulta előtt az emberekre sújtó ítéletek mind irgalommal elegyítettek voltak. Krisztus esedező vére megóvta a bűnöst attól, hogy bűnének teljes mértékét elszenvedje; de a végső ítéletben a harag irgalommal elegyítetlenül árad ki.”

„Ama napon sokaságok fognak vágyódni Isten irgalmának oltalma után, amelyet oly sokáig megvetettek. ‘Ímé, napok jönnek, ezt mondja az Úr Isten, és éhséget bocsátok e földre; nem

kenyér után való éhséget, sem víz után való szomjúságot, hanem az Úr beszédének hallása után. És vándorolnak tengertől tengerig, és északtól fogva napkeletig; futkosnak, hogy keressék az Úrnak beszédét, de nem találják meg.’ Ámos 8:11, 12.” A nagy küzdelem, 627–629.

Az előző szakaszban ez állt: „Az a nemzet, amely iránt Ő hosszan tűr, és amelyet addig nem sújt, míg be nem tölti gonoszságának mértékét Isten számadása szerint, végül kiissza a harag poharát, irgalommal elegyítetlenül.” Ugyanabban a bekezdésben ezt is írta: „Az Egyiptomra zúdult csapások, amikor Isten Izraelt készült megszabadítani, jellegükben hasonlóak azokhoz a még rettenetesebb és kiterjedtebb ítéletekhez, amelyek a világra fognak sújtani közvetlenül Isten népének végső szabadulása előtt.” Az a nemzet (az Egyesült Államok), amely betölti „a gonoszság mértékét”, az egyiptomi tíz csapáshoz hasonló csapásokat fog elszenvedni.

Egyiptom csapásai két időszakra oszlottak. Az első három csapás mindenkit sújtott, az utolsó hét csapás azonban csak az egyiptomiakra zúdult.

És elkülönítem azon a napon Gósen földjét, amelyen az én népem lakik, hogy ott ne legyenek böglyök; azért, hogy megtudd, hogy én vagyok az Úr e föld közepette. 2Mózes 8:22.

Az első három csapás Egyiptomban mindenhová lesújtott, de Gósen, ahol a héberek laktak, nem részesült Egyiptom hét utolsó csapásában. Az Egyesült Államok az a nemzet, amely a vasárnaptörvénynél tölti be bűneinek poharát. Ezen a ponton a nemzeti hitehagyást nemzeti romlás követi, de a nemzeti romlást előidéző ítéletek irgalommal vegyítve hatnak mindaddig, amíg Mihály fel nem támad, és a kegyelemidő le nem zárul az egész emberiség számára. Az Egyesült Államokban a vasárnaptörvénynél azok többsége, akik most szombattartóknak vallják magukat, meghajol a fennálló hatalmak előtt, és elfogadja a fenevad bélyegét. Abban az időben a vasárnaptörvény kérdése lelki próbává lesz azok számára, akik az adventizmuson kívül voltak. Az Egyesült Államokban kihirdetett vasárnaptörvénytől addig, amíg Mihály fel nem támad, tart a tizenegyedik órai munkások nagy begyűjtése, de az ajtó már bezárult azok előtt, akiket a vasárnaptörvény előtt a hetedik napi szombat világosságáért felelősség terhel.

„Ahogy múlnak a napok, egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy Isten ítéletei jelen vannak a világban. Tűzben, árvízben és földrengésben figyelmezteti e föld lakóit közeli eljövételére. Közeledik az idő, amikor bekövetkezik a világ történelmének nagy válsága, amikor Isten kormányzásának minden megnyilvánulását feszült érdeklődéssel és kimondhatatlan aggodalommal fogják figyelni. Gyors egymásutánban követik majd egymást Isten ítéletei — tűz és árvíz és földrengés, háborúval és vérontással.”

„Ó, bárcsak felismerné a nép meglátogatásának idejét! Sokan vannak, akik még nem hallották az erre az időre szóló próbára tevő igazságot. Sokan vannak, akikkel Isten Lelke tusakodik. Isten pusztító ítéleteinek ideje az irgalom ideje azok számára, akiknek nem volt alkalmuk megtanulni, mi az igazság. Az Úr gyöngéden tekint majd rájuk. Irgalmas szíve megindul; keze még mindig ki van nyújtva a megmentésre, miközben az ajtó bezárul azok előtt, akik nem akartak bemenni.”

„Isten irgalma az Ő hosszútűrésében nyilvánul meg. Visszatartja ítéleteit, várva, hogy a figyelmeztetés üzenete mindenkihez eljusson. Ő, ha a mi népünk úgy érezné, amint kellene, a rajta nyugvó felelősséget, hogy a kegyelem utolsó üzenetét vigye a világnak, milyen csodálatos munka menne végbe!” Testimonies, 9. kötet, 97.

Az előző szakaszban megállapította, hogy „Isten pusztító ítéleteinek ideje az irgalom ideje azok számára, akiknek nem volt alkalmuk megismerni, mi az igazság.” A következő szakaszban erre az időszakra mint „a nyomorúság idejére” utal.

„Láttam, hogy a szent szombat most is, és lesz is, az elválasztó fal Isten igaz Izráele és a hitetlenek között; és hogy a szombat az a nagy kérdés, amely egyesíti Isten drága, várakozó szentjeinek szívét. És ha valaki hitt, megtartotta a szombatot, és elnyerte a vele járó áldást, majd azután feladta azt, és megszegte a szent parancsolatot, az bezárná maga ellen a Szent Város kapuit, éppoly bizonyosan, mint ahogy van Isten, aki uralkodik a mennyben fenn. Láttam, hogy Istennek vannak gyermekei, akik nem látják és nem tartják meg a szombatot. Nem vetették el a róla szóló világosságot. És a nyomorúság idejének kezdetén betöltöttünk Szentlélekkel, amikor kimentünk, és teljesebben hirdettük a szombatot. Ez felfigyelt az egyházat és a névleges adventistákat, mivel nem tudták megcáfolni a szombat igazságát. És ebben az időben Isten választottai mind világosan látták, hogy nálunk van az igazság, és kijöttek, és velünk együtt elszenvedték az üldözést.” A Word to the Little Flock, 18, 19.

Ugyanez a rész, némileg módosítva, megtalálható a Korai írások című könyvben is. Abban a könyvben megjegyzést fűz „a nyomorúság idejére” vonatkozó kijelentéséhez. Az A Word to the Little Flock volt a csalódott, hű Milleriták első kiadványa az 1844. október 22-i Nagy Csalódás után, és évtizedekkel később, amikor a szerkesztők e füzet egyes részeit felhasználták a Korai írások című könyvbe való felvételhez, világossá tették, hogy az említett „nyomorúság ideje” nem az utolsó hét csapást jelenti, mert amikor az utolsó hét csapás kitöltetik, az ítéletekben már semmi irgalom nem vegyül.

„1. A 33. oldalon a következő áll: „Láttam, hogy a szent szombat az, és az is lesz, az elválasztó fal Isten igaz Izráele és a hitetlenek között; és hogy a szombat ama nagy kérdés, amely egyesíti Isten drága, várakozó szentjeinek szívét. Láttam, hogy Istennek vannak gyermekei, akik nem látják és nem tartják meg a szombatot. Nem utasították el a reá vonatkozó világosságot. És a nyomorúság idejének kezdetén betöltöttünk a Szentlélekkel, amikor kimentünk, és teljesebben hirdettük a szombatot.”

„E látomás 1847-ben adatott, amikor az advent testvérek közül még csak igen kevesen tartották meg a szombatot, és közülük is csak kevesen gondolták úgy, hogy annak megtartása elégséges jelentőségű ahhoz, hogy választóvonalat húzzon Isten népe és a hitetlenek közé. Most e látomás beteljesedése kezd láthatóvá válni. Az itt említett „ama nyomorúságos idő kezdete” nem arra az időre utal, amikor a csapások elkezdenek kiöntetni, hanem egy rövid időszakra közvetlenül azelőtt, hogy kiöntetnének, miközben Krisztus még a szentélyben van. Abban az időben, miközben az üdvösség munkája lezárulóban lesz, nyomorúság támad a földön, és a nemzetek megharagszanak, mégis féken lesznek tartva, hogy meg ne akadályozzák a harmadik angyal munkáját. Abban az időben jön el a „késői eső”, vagy az Úr jelenlétéből fakadó

felüdülés, hogy erőt adjon a harmadik angyal hangos kiáltásának, és előkészítse a szenteket arra, hogy megállhassanak abban az időszakban, amikor a hét utolsó csapás kiöntetik.” Early Writings, 85.

Az Egyesült Államokban a vasárnaptörvény idején az országos hitehagyást országos romlás fogja követni. Ennél a vasárnaptörvénytől az adventizmus az Egyesült Államokban két osztályra fog szakadni: az egyik felveszi a fenevad bélyegét, a másik pedig Isten pecsétjét. Az Egyesült Államok országos romlását Egyiptom első három csapása szemlélteti. Ezek az ítéletek az emberi kegyelemidő lezárultáig tartanak, azután pedig kitöltetik a hét utolsó csapás, amelyek irgalommal nem elegyítettek.

Mondanivalóm kevésbé Egyiptom prófétai történetére irányul, inkább arra a tényre, hogy Ellen White Egyiptomot annak a nemzetnek a jelképeként azonosítja, amely az egész világot arra kényszeríti, hogy felvegye a fenevad bélyegét; mert ezzel a kezdetet használja a vég szemléltetésére, ami Jézusnak mint Alfának és Omegának prófétai ismertetőjele. A kivonulás történetében, amikor az Úr szövetségre lép az ősi Izraellel, egy új névvel mutatkozik be.

Ekkor az Úr így szólt Mózeshez: Most meglátod, mit cselekszem a fáraóval; mert erős kéz által bocsátja majd el őket, és erős kéz által űzi ki őket az ő földjéről.

És szóla Isten Mózesnek, és monda néki: Én vagyok az Úr. Megjelentem Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak mint a Mindenható Isten, de az én JEHOVA nevemen nem voltam előttük ismeretes.

És szövetséget is kötöttem velük, hogy nekik adjam Kánaán földjét, zarándoklásuk földjét, amelyen jövevények voltak. Meg is hallottam Izráel fiainak nyögését, akiket az egyiptomiak szolgaságban tartanak; és megemlékeztem szövetségemről. Azért mondd meg Izráel fiainak: Én vagyok az Úr, és kihozlak titeket az egyiptomiak terhei alól, és megszabadítalak titeket az ő szolgaságukból, és megváltalak titeket kinyújtott karral és nagy ítéletekkel. És népemmé fogadlak titeket, és Istenetek lesztek; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek, aki kihozlak titeket az egyiptomiak terhei alól. És beviszlek titeket arra a földre, amely felől megesküdtem, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adom; és nektek adom azt örökségül: én vagyok az Úr.

Mózes pedig így szólt Izráel fiaihoz; de azok nem hallgattak Mózesre a lélek szorongatása és a kemény szolgaság miatt. 2Mózes 6:1–9.

Az Úr itt Mózes az Ő szövetségének képviselőjeként azonosítja, miként Jákóbot, Izsákot és Ábrahámot is. Mózes történetéig a JEHOVA név ismeretlen volt Ábrahám és utódai előtt, és Ábrahám szövetségének megújítása történetében, amikor a hébereknek meg kellett szabadulniuk az egyiptomi szolgaságból, az Úr jellemének új kinyilatkoztatását vezeti be, mert a név prófétai értelemben a jellemet képviseli. Amikor Ábrám szövetségre lépett az Úrral, az Úr Ábrahámra változtatta a nevét. Az egyiptomi szolgaságra vonatkozó prófécia kezdetén a szövetség emberi képviselőjének neve megváltozott, e prófécia végén pedig Isten új nevet vezetett be Önmagára nézve.

Ábrám a tizenötödik fejezetben szövetségre lépett, és ott adatott elő az egyiptomi szolgaság négyszáz esztendejére vonatkozó prófécia. A tizenhetedik fejezetben Ábrám megkapta a körülméltékedés szertartását, és az ő, valamint Sára neve megváltozott.

Négyszáz évvel később Mózes támadt, hogy beteljesítse Ábrahám négyszáz éves próféciáját. Ábrahám, Izsák, Jákób és Mózes mind a százhuszonnégyezernek a jelképei, akik az utolsó napokban szövetségre lépnek az Úrral.

„E föld történelmének utolsó napjaiban Isten szövetségét parancsolatait megtartó népével meg kell újítani.” Review and Herald, 1914. február 26.

A szombattartók közül azoknak az elkülönítése, akik elfogadják a fenevad bélyegét, azoktól a szombattartóktól, akik megkapják Isten pecsétjét, a vasárnapi törvény idején megy végbe. Ezt az elkülönítést a tíz szűzről szóló példázat szemlélteti.

„A Máté 25-ben szereplő tíz szűzről szóló példázat az advent népének tapasztalatát is szemlélteti.” The Great Controversy, 393.

„Gyakran utalnak nekem a tíz szűz példázatára, akik közül öt bölcs volt, és öt balga. Ez a példázat a legapróbb részletekig beteljesedett és be fog teljesedni, mert különleges alkalmazása van erre az időre, és a harmadik angyal üzenetéhez hasonlóan beteljesedett, és az idők végéig továbbra is jelenvaló igazság marad.” Review and Herald, 1890. augusztus 19.

A példázat 1844. október 22-én teljesedett be, amikor a millerita történelem bölcs és balga szüzei elválasztattak egymástól. Az adventizmus kezdete az adventizmus végét jelképezi, és a vég idején bekövetkező elválasztás a tíz szűzről szóló példázat beteljesedése; ezt a végső elválasztást a vasárnapi törvény idézi elő.

„E parázatok ismét azt tanítják, hogy az ítélet után nincs több kegyelmi idő. Amikor az evangélium munkája befejeződik, azt nyomban követi az elválasztás a jók és a gonoszok között, és mindkét csoport sorsa örökre eldőlt.” Krisztus példázatai, 123.

A tíz szűzről szóló példázat azonosítja, hogy az adventizmus bölcs szüzei kapják meg Isten pecsétjét, és az adventizmus balga szüzei kapják meg a fenevad bélyegét az Egyesült Államokban hozott vasárnapi törvény idején. A balga szüzek egyúttal laodiceabeliekként is vannak ábrázolva.

„Az Egyház ama állapotáról, amelyet a balga szüzek képviselnek, szintén úgy szól az Írás, mint a laodiceai állapotról.” Review and Herald, 1890. augusztus 19.

Az utolsó napokban, amikor Isten megújítja szövetségét parancsolatait megtartó népével, új nevet nyilatkoztat ki Önmagáról, amint azt akkor is tette, amikor Mózes idejében megújította a szövetséget. A balga szüzek állapota az, hogy nincs olajuk, a laodiceabeliek állapota pedig az, hogy túlságosan vakok ahhoz, hogy meglássák: nincs olajuk. Nyilvánvaló, hogy ha a balga szüzek laodiceabeliek, akkor az okos szüzek filadelfiaiak.

A filadelfiai gyülekezet angyalának pedig ird meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja, és senki be nem zárja; és bezárja, és senki meg nem nyitja: Tudom a te cselekedeteidet: íme, nyitott ajtót adtam eléd, és senki sem zárhatja be azt; mert kevés erőd

van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet.

Íme, a Sátán zsinagógájából valókká teszem azokat, akik azt mondják magukról, hogy zsidók, pedig nem azok, hanem hazudnak; íme, megteszem, hogy eljöjjenek, leboruljanak lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged. Mivel megtartottad béketűrésem ígését, én is megőrizlek téged a megpróbáltatás órájától, amely eljön az egész világra, hogy próbára tegye a föld lakóit.

Ímé, hamar eljövök: tartsd meg, amid van, hogy senki el ne vegye koronádat. Aki győz, azt oszloppá teszem az én Istenem templomában, és onnan többé ki nem megy; és felírom rá az én Istenem nevét, az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely az égből száll alá az én Istenemtől; és felírom rá az én új nevemet. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. Jelenések 3:7–13.

A filadelfiaiak a száznegyvennégyezeret jelképezik, és azt az ígéretet kapják, hogy Isten felírja rájuk az Ő új nevét. Amikor az Úr szövetségre lép a száznegyvennégyezerrel, önmagáról új nevet fog kijelenteni. Ábrahámnak az Úr azt mondta, hogy Ő a Mindenható Isten.

És amikor Ábrám kilencvenkilenc esztendő volt, megjelent az Úr Ábrámnak, és ezt mondta neki: Én vagyok a mindenható Isten; járj énelöttem, és légy tökéletes. És szövetséget szerzek közötted és közötted, és felette igen megsokasítalak téged. Ábrám pedig arcra borult; és Isten szólt hozzá, mondván: Ami engem illet, íme, az én szövetségem veled van, és sok nép atyjává leszel. És ne neveztessék többé a te neved Ábrámnak, hanem Ábrahám legyen a te neved; mert sok nép atyjává tettelek téged. 1Mózes 17:1–5.

Amikor az Úr először szövetségre lépett egy választott néppel Ábrahám idejében, Önmagát Mindenható Istenként jelentette ki. Amikor Mózes idejében továbbvitte szövetségi kapcsolatát, először jelentette ki magát JEHOVAH-ként. Amikor Jézus eljött, hogy sokakkal megerősítse a szövetséget egy hétre, Istennek egy új nevét vezette be, amely az Ószövetségben addig csupán egyetlen alkalommal hangzott el, mégpedig egy babiloni által.

Akkor Nabukodonozor király megdöbbsent, és sietve felkelt, megszólalt, és ezt mondta tanácsosainak: Nemde három megköltözött férfit vetettünk a tűz közepébe? Azok feleltek és ezt mondták a királynak: Igaz, ó király. Felelt és mondta: Íme, négy férfit látok szabadon, amint a tűz közepén járnak, és semmi bajuk nincs; és a negyediknek az alakja Isten Fiához hasonló. Dániel 3:24, 25.

Nagyon könnyű megállapítani, hogy Dániel harmadik fejezete az Egyesült Államokban bevezetendő vasárnaptörvényt azonosítja. Dániel harmadik fejezetében Sidrák, Misák és Abédnegó a száznegyvennégyezeret jelképezik. A száznegyvennégyezer azok, akik utoljára újítják meg a szövetséget. Dániel harmadik fejezetében a vasárnaptörvény és a késői eső történelmének prófétikus szemléltetését látjuk. Krisztus ott volt és ott lesz az üldözés tüzeiben az Ő három hűségeseivel, akik nemcsak a száznegyvennégyezeret, hanem a három angyal üzenetét is képviselik. A tűzben, amely a vasárnaptörvény válságát példázza, az Ő egyik nevével azonosítatik, mégpedig olyan névvel, amely a történelemben nem jelent meg addig, míg Krisztus el nem jött mint Isten Fia. A harmadik fejezet szemléltetésében azokat látjuk, akik a világ végén megújítják a szövetséget,

amint a végső válság idején Krisztussal érintkeznek, és neki olyan neve van, amelyet senki sem ismert.

Mielőtt túlságosan eltávolodnánk annak vizsgálatától, hogy az egyiptomi szabadulás az Egyesült Államokban bevezetendő vasárnaptörvényt jelképezi, emlékeztetnünk kell magunkat arra, hogy még mielőtt Egyiptomban megkezdődött volna a tíz csapás közül az első, valóságos szombat körüli mozgalom volt tapasztalható.

És a fáraó ezt mondta: Íme, az ország népe immár sok, és ti nyugtot adtok nekik terheik alól. És a fáraó még azon a napon parancsot adott a nép hajcsárainak és felügyelőinek, mondván: Ne adjatok többé a népnek szalmát téglavetéshez, mint annak előtte; menjenek, és gyűjtsenek maguknak szalmát. De a téglák megszabott számát, amelyet annak előtte készítették, rójátok rájuk; abból semmit el ne vegyetek; mert restek ők, azért kiáltják ezt, mondván: Hadd menjünk el, hogy áldozzunk a mi Istenünknek. Nehezebb munkát vessetek ezekre az emberekre, hogy abban fáradozzanak, és ne ügyeljenek hiábavaló beszédekre. Kimentek tehát a nép hajcsárai és felügyelői, és szóltak a néphez, mondván: Így szól a fáraó: Nem adok nektek szalmát. Menjetek, szerezzetek magatoknak szalmát, ahol találtok; de munkátokból semmi sem lesz elengedve. Szétszóratott azért a nép Egyiptom egész földén, hogy tarlót gyűjtsön szalma helyett. És a hajcsárok sürgették őket, mondván: Teljesítsétek munkátokat, a naponkénti feladatokat, úgy, mint amikor volt szalma. És megverettek Izráel fiainak felügyelői, akiket a fáraó hajcsárai rendelték föléljük, és ezt követelték tőlük: Miért nem teljesítettétek tegnap és ma is a téglakészítésre kirótt feladatokat úgy, mint annak előtte? Akkor Izráel fiainak felügyelői bementek, és a fáraóhoz kiáltottak, mondván: Miért bánsz így a te szolgálóiddal? Szalma nem adatik a te szolgálóidnak, és mégis ezt mondják nekünk: Készítsétek téglát; és íme, a te szolgálóidat verik, pedig a te néped a hibás. Ő pedig ezt mondta: Restek vagytok, restek; azért mondjátok: Hadd menjünk el, hogy áldozzunk az Úrnak. Most azért menjetek, dolgozzatok; mert szalma nem adatik nektek, a téglák megszabott számát pedig be kell szolgáltatnotok. És Izráel fiainak felügyelői látták, hogy nyomorúságos helyzetben vannak, amikor ezt mondták: Semmit se engedjete el a téglákból a naponkénti feladatotokból. 2Mózes 5:5–19.

A vasárnapi törvény előtt fokozódó izgatás lesz azok ellen, akik a hetednapi szombatot megtartják, éppen úgy, ahogyan az egyiptomi csapások előtt is történt. Mózes mind az egyiptomiak, mind a héberek úgy azonosították, mint aki minden baj okozója, miként Aháb is Illést vádolta ezzel.

És lőn, amikor Akháb meglátta Illést, ezt mondta neki Akháb: Te vagy az, aki megháborítod Izráelt? Ő pedig felelt: Nem én háborítottam meg Izráelt, hanem te és atyád háza, azzal, hogy elhagytátok az Úr parancsolatait, és a Baálokat követted. 1 Királyok 18:17, 18.

Mózes története a vasárnaptörvény történetét szemlélteti, és Illés története is a vasárnaptörvény történetét szemlélteti. Együtt vagy külön-külön Mózes és Illés jelképek. Krisztus színeváltozásakor együtt a száznegyvennégyezernek, akik nem hálnak meg, valamint azoknak, akik az Úrban hálnak meg, a jelképei voltak. Mózes feltámadt, Illés pedig sohasem halt meg. Ők egyúttal az a két próféta is, akik a népek gyötrői a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében. Sok igazságot jelképez Mózes és Illés mint szimbólumok, és reméljük, hogy erre később még kitérünk.

Íme, elküldöm nektek Illés prófétát, mielőtt eljön az Úr nagy és rettenetes napja: és az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig atyáikhoz, hogy el ne jöjjenek, és átokkal ne sújtsam a földet. Malakiás 4:5, 6.

Közvetlenül az emberi kegyelmi idő lezárulása előtt „Illés prófétának” kell megjelennie egy különleges üzenettel, amely „az atyák szívét a fiakhoz fordítja, és a fiak szívét atyáikhoz”. A próféták mindnyájan tanúskodnak a világ végéről, és mind egyetértenek egymással.

A próféták lelkei pedig engedelmeskednek a prófétáknak. Mert Isten nem a zűrzavar Istene, hanem a békességé, miként a szentek minden gyülekezetében. 1 Korinthus 14:32, 33.

Illés üzenete közvetlenül az Úr nagy és rettenetes napja előtt érkezik; ezért ugyanaz a különleges üzenet ez a Jelenések könyvében, amely „Jézus Krisztus kijelentéseként” van bemutatva. Amikor „közel van az idő”, Illés különleges üzenete megmutatja Isten „szolgáinak azokat a dolgokat, amelyeknek hamar meg kell történniük”.

Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, amelyet Isten adott neki, hogy megmutassa szolgáinak azokat, amiknek hamar meg kell történniük; és elküldte, és angyala által kijelentette azt az ő szolgájának, Jánosnak: aki bizonyosságot tett az Isten ígéjéről, és Jézus Krisztus bizonyosságtételéről, és mindazokról, amelyeket látott. Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálás beszédeit, és megtartják azokat, amelyek meg vannak írva abban: mert az idő közel van. Jelenések 1:1–3.

Figyeljük meg, hogy amikor Malakiás Illést jelképként használja, közvetlen utalást tesz a parancsolatok megtartására.

Emlékezzetek meg Mózesnek, az én szolgámnak törvényéről, amelyet Hórebbe parancsoltam neki egész Izráel számára, a rendtartásokkal és ítéletekkel együtt. Ímé, elküldöm nektek Illés prófétát, mielőtt eljön az Úr nagy és rettenetes napja; és az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig atyáikhoz, hogy el ne jöjjenek, és átokkal ne sújtsam a földet. Malakiás 4:4–6.

Ez a három vers az Ószövetség utolsó versei, és magukban foglalják az Ószövetség végső ígétét, valamint a Tízparancsolat megtartásának hangsúlyozását. A Jelenések könyvében hét „boldogmondás” található, és az utolsó azoké az áldás, akik megtartják a Tízparancsolatot.

Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég, az első és az utolsó. Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az élet fájához, és a kapukon át bemehessenek a városba. Jelenések 22:13, 14.

Az Ószövetség utolsó ígérete arra int bennünket, hogy „emlékezzünk meg” a Tízparancsolatról, és ezzel éppen azt az egy parancsolatot hangsúlyozza, amely magában foglalja az „emlékezz meg” felszólítást.

Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljéd azt. Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; de a hetedik nap a te Uradnak, Istenednek szombatja: semmi dolgot ne tégy azon, se te, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálód, se barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belül van. Mert hat nap alatt teremtette az Úr az eget és a földet, a tengert és

mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugodott; azért megáldotta az Úr a szombatnapot, és megszentelte azt. 2Mózes 20:8–11.

Az Ó- és az Újszövetség utolsó ígérete egyaránt Isten parancsolatait hangsúlyozza, különös tekintettel a hetedik napi szombatra. Malakiás azt mondja, hogy „emlékezzetek meg” róla, János pedig tudatja velünk, hogy áldottak vagytok, ha ezt megcselekszitek. A hetedik napi szombat Isten teremtésének és teremtő hatalmának állít emléket. A szombat egyúttal a föld történelmének utolsó napjaiban a vita központi pontjává is válik. Amikor János feljegyzí az „áldást” azokra, akik megtartják az ő parancsolatait, egyszerűen azt jegyzi fel, amit Jézus, az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, az első és az utolsó hirdetett. Ezért az Újszövetség utolsó ígérete a hetedik napi szombatra is vonatkozik, valamint az istenség ama tulajdonságára, amely a kezdet által azonosítja a véget.

A Genézisben említett első igazság, amelynek jelentése: kezdetek, azonosítja a Teremtőt, a teremtést, és különös hangsúlyt helyez a szombatra. Egymás mellé állítva, sorról sorra, az Ószövetség kezdete, valamint mind az Ó-, mind az Újszövetség vége Istent mint Teremtőt, a Tízparancsolatot, a szombatparancsolatot hangsúlyozza, valamint azt, hogy Jézus a kezdet és a vég.

Illés prófétát Malakiás az Ószövetség utolsó ígéretében jelképként alkalmazza, és ő volt az a próféta, aki szembeszállt Jézábel és Ahábbal. A Jelenések könyve Jézábelt a pápaság jelképeként, a tíz királyt pedig az Egyesült Nemzetek Szervezetének jelképeként alkalmazza. Illés Ahábbal és Jézábelrel való szembeszállása a száznegyvennégyezernek az Egyesült Nemzetek Szervezetével való szembeszállását jelképezi, amelyet az Egyesült Államok hatalmaz fel, és amelyet a pápaság irányít. Izráel tíz északi törzsének királyaként Aháb a tíz törzs feletti uralkodó hatalmat képviselte, ily módon előképezve azt, hogy az Egyesült Államok (Aháb) felhatalmazza az Egyesült Nemzetek Szervezetét (a tíz törzs, vagy a Jelenések tizenhetedik fejezetében szereplő tíz király), hogy a pápaság (Jézábel) érdekében végrehajtsa a szombatünneplők üldözését. Amikor Malakiás Illést annak az üzenetnek a képviselőjére használja, amely az Úr nagy és félelmetes napja előtt érkezik, Illés azokat jelképezi, akiket a modern Róma (a sárkány, a fenevad és a hamis próféta) üldöz, miként őt is Jézábel üldözte három és fél éven át. Azáltal, hogy a Malakiás 4:4-ben a „megemlékezni” szót használva hangsúlyozza a szombatot, a Malakiás által ábrázolt prófétai forgatókönyvhöz a vasárnapi törvény válsága is hozzáadódik.

Még sok mindent hozzá kell tenni azon igazságok vizsgálatához, amelyeket az Ószövetség kezdetének az Ószövetség végével való összevetése, majd a Biblia kezdetének a Biblia végével való összevetése közvetít. A Teremtés könyvében a Teremtőt, a teremtést és a teremtés emlékére rendelt szombatot találjuk. Malakiásnál a szombatparancsolat mint a válság döntő kérdése jelenik meg, amely az emberi kegyelemidő lezárulásához és az utolsó hét csapáshoz vezet, vagy ahogyan Malakiás nevezi: „az Úr nagy és félelmetes napjához.” Illés Isten azon népét jelképezi, amely a harmadik angyal üzenetét hirdeti a haldokló világnak.

„Ma, Illésnek és Keresztelő Jánosnak lelkületével és erejével, Isten rendeléséből való követői egy ítéletre szánt világ figyelmét a kegyelmi idő lezárulásával és Krisztus Jézusnak mint királyok Királyának és urak Urának megjelenésével kapcsolatos, hamarosan bekövetkező

ünnepélyes eseményekre irányítják.” Prophets and Kings, 715, 716.

A Biblia kezdete, amely egyben az Ószövetség kezdete is, ugyanazt a történetet jelöli meg, mint mindkét Szövetség vége, ám minden kezdetnek és végnek megvan a maga igazsága, amelyet hangsúlyoz és amellyel hozzájárul az üzenethez. A Genézisben a hangsúly Isten cselekedetein van, Malakiásnál pedig azon az üzeneten, amely a közelgő válságra figyelmeztet. A Jelenések könyvének vége az Alfát és az Ómegát azonosítja. Az Újszövetség első könyvében a következőt olvassuk.

Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségekönyve.

Ábrahám nemzé Izsákot; Izsák nemzé Jákóbot; Jákób nemzé Júdást és az ő atyjafiait; Júdás nemzé Fárest és Zárát Támártól; Fáres nemzé Ezromot; Ezrom nemzé Arámot; Arám nemzé Aminádábot; Aminádáb nemzé Naássont; Naássón nemzé Sálmónt; Sálmón nemzé Bóáz Ráhábtól; Bóáz nemzé Óbedet Ruthtól; Óbed nemzé Jessét; Jessé nemzé Dávid királyt; Dávid király nemzé Salamont attól, aki Uriás felesége volt; Salamon nemzé Roboámot; Roboám nemzé Abiát; Abia nemzé Asát; Asa nemzé Josafátot; Josafát nemzé Jórámot; Jórám nemzé Óziást; Óziás nemzé Jótámot; Jótám nemzé Ákházt; Ákház nemzé Ezékiást; Ezékiás nemzé Manassést; Manassés nemzé Ámónt; Ámón nemzé Jósiást; Jósiás nemzé Jekóniást és az ő atyjafiait a babiloni fogságra vitel idején. A babiloni fogságra vitel után Jekóniás nemzé Salathiélt; Salathiél nemzé Zorobábelt; Zorobábel nemzé Abiúdot; Abiúd nemzé Eliákimot; Eliákim nemzé Ázort; Ázor nemzé Sádókot; Sádók nemzé Ákhimot; Ákhim nemzé Eliúdot; Eliúd nemzé Eleázárt; Eleázár nemzé Mattánt; Mattán nemzé Jákóbot; Jákób nemzé Józsefet, Mária férjét, akitől Jézus született, akit Krisztusnak neveznek.

Tehát Ábrahámától Dávidig összesen tizennégy nemzedék van; Dávidtól a babiloni fogságba hurcolásig tizennégy nemzedék; a babiloni fogságba hurcolástól Krisztusig pedig tizennégy nemzedék.

Jézus Krisztus születése pedig így történt: mikor anyja, Mária, jegyben járt Józseffel, mielőtt egybekeltek volna, várandósnak találtatott a Szentlélektől. József pedig, az ő férje, mivel igaz ember volt, és nem akarta őt nyilvánosan megszégyeníteni, elhatározta, hogy titokban bocsátja el. De miközben ezen gondolkodott, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni Máriát, a te feleségedet; mert ami őbenne fogantatott, a Szentlélektől van.

És fiút szül, és nevezd annak nevét JÉZUSNAK, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből. Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által, aki így szól: Ímé, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és annak nevét Immánuelnek nevezik, ami megmagyarázva ezt jelenti: Velünk az Isten. József pedig álmából felserkenvén úgy cselekedett, amint az Úr angyala parancsolta neki, és magához vette feleségét; és nem ismerte őt, mígnem megszülte elsőszülött fiát; és annak nevét JÉZUSNAK nevezte. Máté 1:1–25.

Az Újszövetség kezdete összhangban áll az Ószövetség kezdetével és végével, valamint az Újszövetség végével, mert Isten teremő hatalmát hangsúlyozza, mivel az az erő, amelyet Krisztus arra használt, hogy hat nap alatt mindent megteremtessen, ugyanaz az erő, amelyet arra használ, hogy

„megtartsa népét annak bűneiből”. Az Immánuel szó, amint az igehely Ézsaiás írásaiból idézi, azt jelenti: „Velünk az Isten.” Népében lakozik azáltal, hogy isteni természetét a mi emberi természetünkkel egyesíti, és pontosan ezt az egyesítést vitte véghez, amikor Máriában testté lett.

„Csak a tökéletes engedelmesség felelhet meg Isten követelménye mércéjének. Követelményeit nem hagyta meghatározatlanul. Semmit sem parancsolt meg, ami ne volna szükséges ahhoz, hogy az embert Önmagával összhangba hozza. A bűnösök elé kell tárnunk az általa felállított jellemeszményt, és Krisztushoz kell vezetnünk őket, akinek kegyelme által egyedül érhető el ez az eszmény.

„A Megváltó magára vette az emberiség erőtlenségeit, és büntelen életet élt, hogy az embereknek ne kelljen attól félniük, hogy az emberi természet gyengesége miatt nem győzhetnek. Krisztus azért jött, hogy minket az „isteni természet részeseivé” tegyen, és élete kijelenti, hogy az emberi természet, az istenséggel egyesülve, nem követ el bűnt.” A Nagy Orvos lábnyomán, 180.

Az Újszövetség kezdete azonosítja, hol, mikor és miért vette magára Jézus a mi emberi természetünket. Ezt azért tette, hogy bemutassa: az emberi erő az isteni erővel egyesülve nem vétkezik. A bűn a törvény áthágása, amelyről Malakiás azt mondja, hogy „emlékezzünk meg” róla. János tudatja velünk, hogy azok, akik megtartják a törvényt, és ezért nem vétkeznek, beléphetnek a mennyei kapukon. Máté rámutat arra, hogy a bűnös legyőzheti a bűnt, miként Krisztus is legyőzte. Amikor Krisztus bennünk van (a dicsőség reménysége), bennünk van az a teremtető erő, amely az univerzumot alkotta. E lehetőséget az tette elérhetővé, hogy Krisztus úgy döntött, belép az emberi családba, és az örökkévalóság hátralévő részére nemcsak Isten Fiává, hanem az ember Fiává is lesz.

Az emberi kegyelmi idő lezárulta közvetlen előtti időben az igazság különleges üzenete tárul fel Isten népe előtt a Jelenések könyvéből. Ez a különleges üzenet egyben Malakiás „Illés-üzenete” is, amelyet közvetlenül az „Úr nagy és rettenetes napja” előtt hirdetnek.

Mindkét Szövetség elején, valamint az Újszövetség végén Isten meghatározott tulajdonságai kerülnek megjelölésre. A Teremtés könyvében Ő a Teremtő, a Jelenések könyvének végén pedig Ő az Alfa és az Omega. Az Újszövetség elején az Emberfia lesz. Az Ószövetség végén pedig azt az alapelvet találjuk, amelyet Illés, a követ, annak az üzenetnek a véghezvitelére használ, amelyet hirdetni fog: hogy az atyák szívét a gyermekekhez fordítsa, és viszont.

Az a prófétai elv, amelyet Illés figyelmeztető üzenetének előterjesztésére alkalmaz, pontosan az, amit Jánosnak a Jelenések könyvében megparancsoltak, hogy tegyen. Illés „az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig atyáikhoz”, Jánosnak pedig azt mondták, hogy írja meg azokat a dolgokat, amelyek akkor vannak; és miközben ezt teszi, egyúttal azokat a dolgokat is megírja, amelyek eljövendők. Jánost arra használták fel, hogy szemléltesse, miként működik az alfa és az ómega elve a prófétai Igében, és Illés ugyanerre az elvre fogja alapozni üzenetét. Amikor a Biblia elejét a Biblia végével vetjük össze, az Ószövetséget hasonlítjuk az Újszövetséghez. Az atya gyermeke kezdetét jelenti, a gyermek pedig az atya végét. A száznegyvennégyezer Ábrahám fiainak végső nemzedéke, és az a történet, amelyben Isten szövetséget kötött Ábrahámmal, előképe

annak a történetnek, amikor Isten megújítja azt a szövetséget a száznegyvennégyezrel.

Azért hitből van, hogy kegyelemből legyen; hogy az ígélet bizonyos legyen minden magnak; nemcsak annak, amely a törvényből való, hanem annak is, amely Ábrahám hitéből való; aki mindnyájunk atyja. Róma 4:16.

Illés üzenete az alfa és az ómega alapelvét képviseli, mert az atyák az alfát, a gyermekek pedig az ómegát jelképezik. Illés üzenete az atyák szívét a gyermekekhez fordítaná. Krisztus Keresztelő Jánost Illéssel azonosította, Ellen White pedig William Millert egyaránt Illésként és Keresztelő Jánosként azonosította. Mindezen jelképes férfiak üzenetét úgy ábrázolta az Írás, mint amely az atyák szívét a gyermekekhez, és viszont, a gyermekekét az atyákhoz fordítja. Ez a munka az üzenetnek azt a hatását szemlélteti, hogy az emberek szívét mennyei Atyjuk felé fordítja, de ennél többet is jelent, mert a munka jelképe. A bibliai próféciában a jelképeknek egynél több jelentésük van, és ezeket az összefüggés alapján kell azonosítani.

„Mi tette Keresztelő Jánost naggyá? Elméjét elzárta a zsidó nemzet tanítói által elé tárt hagyományok tömegétől, és megnyitotta azt a felülről származó bölcsesség előtt. Már születése előtt bizonyosságot tett róla a Szentlélek: „Mert nagy lesz az Úr előtt; bort és részegítő italt nem iszik, és betelik Szentlélekkel.... Izráel fiai közül is sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz. És őelőtte jár majd Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez fordítsa, és az engedetleneket az igazak bölcsességére, hogy az Úrnak felkészült népet készítsen.” Lukács 1:15–17.” Counsels to Parents, Teachers and Students, 445.

Az üzenet úgy van megalkotva, hogy azok, akik úgy döntenek, meghallják, szívüket a Mennyei Atya felé fordítsák; mindazonáltal az elsődleges prófétai alapelv, amely a figyelmeztető üzenet közvetítésére szolgál, az lesz, hogy Krisztus az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég. Illés üzenete Isten prófétai Igéjének azon szemszögből való bemutatásán alapul, hogy Jézus Krisztus az Isten Igéje, és a Bibliát kormányzó szabályok az Ő jellemének tulajdonságai is.

„Isten törvénye éppoly szent, mint maga Isten. Az Ő akaratának kinyilatkoztatása, jellemének hű mása, az isteni szeretet és bölcsesség kifejeződése. A teremtés összhangja attól függ, hogy minden lény és minden dolog, élő és élettelen egyaránt, tökéletesen igazodjék a Teremtő törvényéhez. Isten törvényeket rendelt nemcsak az élőlények irányítására, hanem a természet minden működésére is. Minden meghatározott törvények alatt áll, amelyeket nem lehet semmibe venni. Ám miközben a természetben mindent természeti törvények kormányoznak, a föld lakói közül egyedül az ember tartozik az erkölcsi törvény hatálya alá. Az embernek, a teremtés megkoronázó művének, Isten képességet adott arra, hogy megértse követelményeit, felfogja törvényének igazságosságát és jótékonyosságát, valamint annak rá nézve szent igényeit; és az embertől rendíthetetlen engedelmességet kíván.” Pátriárkák és próféták, 53.

Minden (és ebbe a Biblia is beletartozik, mert a Biblia valami, és ha valami, akkor a minden része) rögzített törvények alatt áll. A Bibliának vannak olyan rögzített törvényei vagy szabályai, amelyek annak helyes értelmezését irányítják. E szabályok egyike az, hogy a Biblia egy dolog végét annak kezdetével azonosítja. Jézus Isten Igéje, és Ő az első és az utolsó, és ez „rögzített törvény”, valamint az Ő jellemének egyik tulajdonsága.

Illésnek ezt a bevezető bemutatását arra használtuk, hogy megmutassuk: mind az Ó-, mind az Újszövetség kezdete és vége összhangban áll egymással. A Biblia vége, amely egyben a Jelenések könyvének vége is, szintén összhangban van a Jelenések könyvének kezdetével. Öt tanúskodás ugyanazon igazságok mellett, azon alapelv alapján, amely Isten jellemének egyik tulajdonsága: hogy Isten Igéje egy dolog végét mindig annak kezdetével szemlélteti. Ez a valóság része annak, amit az jelent, hogy Jézus Krisztus az Alfa és az Omega.

„János apostol előtt, Patmosz szigetén, a gyülekezet tapasztalatának mély és megrendítő jelentőségű jelenetei tárultak fel. A legnagyobb érdeklődésre számot tartó és rendkívüli fontosságú tárgyak képekben és jelképekben mutattak meg neki, hogy Isten népe értelmesen megismerhesse a rájuk váró veszedelmeket és küzdelmeket. A keresztény világ története egészen az idők legvégéig feltáratott János előtt. Nagy világossággal látta Isten népének helyzetét, veszélyeit, küzdelmeit és végső szabadulását. Feljegyzte azt a záró üzenetet, amelynek meg kell érlelnie a föld aratását, akár mint a mennyei csűr számára összegyűjtött kéréket, akár mint az utolsó nap tüzére szánt rőzsekötegeket.

„János látomásban szemlélte azokat a megpróbáltatásokat, amelyeket Isten népének az igazságért kellett elszenvednie. Látta rendíthetetlen állhatatosságukat Isten parancsolatainak való engedelmségben az őket engedetlenségre kényszeríteni igyekvő elnyomó hatalmakkal szemben, és látta végső győzelmüket a fenevad és annak képmása felett.”

„A nagy vörös sárkány, a párduchoz hasonló fenevad és a bárányszarvakhoz hasonló szarvakkal bíró fenevad jelképei alatt azok a földi hatalmak tárultak fel János előtt, amelyek különösképpen Isten törvényének tiprásában és népének üldözésében fognak részt venni. A harc az idők végéig folytatódik. Isten népe, amelyet egy szent asszony és az ő gyermekei jelképeznek, úgy lett bemutatva, mint amely igen nagy kisebbségben van. Az utolsó napokban már csak egy maradék létezett. Róluk szól János ekként: „akik megtartják az Isten parancsolatait, és akiknél megvan a Jézus Krisztus bizonyágtétele.””

„A pogányság által, majd a pápaság által Sátán sok évszázadon át gyakorolta hatalmát, hogy Isten hű tanúit eltörölje a föld színéről. A pogányokat és a pápistákat ugyanaz a sárkányi lelkület indította. Csupán abban különböztek, hogy a pápaság, mivel azt a látszatot keltette, hogy Istent szolgálja, annál veszedelmesebb és kegyetlenebb ellenség volt. A rómaiság eszköze által Sátán foglyul ejtette a világot. Isten magát annak valló egyháza belesodortatott e tévelygés soraiba, és Isten népe több mint ezer éven át szenvedett a sárkány haragja alatt. És amikor a pápaságot, erejétől megfosztva, arra kényszerítették, hogy felhagyjon az üldözéssel, János egy új hatalmat látott felemelkedni, hogy visszahangozza a sárkány hangját, és továbbvigye ugyanazt a kegyetlen és káromló művet. Ezt a hatalmat, amely utolsóként visel háborút az egyház és Isten törvénye ellen, báránnyal hasonló szarvakkal bíró fenevad jelképezte. Az ezt megelőző fenevadak a tengerből emelkedtek fel, ez azonban a földből jött fel, annak a nemzetnek békés felemelkedését jelképezve, amelyet szimbolizál. A „báránnyal hasonló két szarv” jól ábrázolja az Egyesült Államok kormányzatának jellegét, amint az két alapvető elvében, a republikanizmusban és a protestantizmusban kifejeződik. Ezek az elvek nemzeti hatalmunk és jólétünk titkát jelentik. Akik először találtak menedéket Amerika partjain, örvendeztek, hogy eljutottak egy olyan országba, amely mentes a pápaság gőgös

igényeitől és a királyi uralom zsarnokságától. Elhatározták, hogy olyan kormányzatot alapítanak, amely a polgári és vallási szabadság széles alapzatán nyugszik.”

„Ám a prófétai ceruza szigorú vonalvezetése változást tár fel ebben a békés jelenetben. A bárányyszerű szarvakat viselő fenevad a sárkány hangján szól, és „gyakorolja mindannak a hatalmát, az első fenevadét, öelötte”. A prófécia kijelenti, hogy ezt mondja majd a föld lakosainak: készítsenek képmást a fenevadnak, és hogy „mindazokkal, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal elhiteti, hogy bélyeget vegyenek jobb kezükre vagy homlokukra; és hogy senki se vehessen vagy adhasson el, csak akinek bélyege van, vagy a fenevad neve, vagy nevének száma.” Így a protestantizmus a pápaság nyomdokain halad.

„Ekkor látható a harmadik angyal, amint az ég közepén repül, és hirdeti: »Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és felveszi annak bélyegét homlokára vagy kezére, az is inni fog az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül öntetett ki az ő felindulásának poharába.« »Itt van a szentek állhatatossága: itt vannak, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét.« Éles ellentétben a világgal ott áll az a kis sereg, amely nem tántorodik el az Isten iránti hűségétől. Ők azok, akikről Ézsaiás úgy beszél, mint akik helyreállítják a rést, amely az Isten törvényén ütött, akik felépítik az ősi romokat, és helyreállítják a nemzedékek alapjait.”

„A halandókhöz valaha intézett legünnepélyesebb figyelmeztetés és legrettenetesebb fenyegetés a harmadik angyal üzenetében található. Annak a bűnnek, amely Istennek irgalommal elegyítetlen haragját vonja maga után, a legsúlyosabb természetűnek kell lennie. Vajon a világot sötétségben kell-e hagyni e bűn természetét illetően?—A legkevésbé sem. Isten nem így bánik teremtményeivel. Haragja sohasem sújtja a tudatlanságból elkövetett bűnöket. Mielőtt ítéletei a földre zúdulnának, e bűnre vonatkozó világosságot a világ elé kell tární, hogy az ember megtudhassa, miért sújtják e ítéletek, és alkalma legyen elmenekülni előlük.”

„Az e figyelmeztetést tartalmazó üzenet az utolsó, amelyet az Emberfiának kinyilatkoztatása előtt kell hirdetni. Azok a jelek, amelyeket Ő maga adott, azt hirdetik, hogy eljövele immár közel van. Csaknem negyven esztendeje hangzik a harmadik angyal üzenete. A nagy küzdelem kimenetelében két csoport válik nyilvánvalóvá: azok, akik „imádják a fenevadat és annak képét”, és felveszik annak bélyegét, valamint azok, akik megkapják „az élő Isten pecsétjét”, s homlokukra van írva az Atya neve. Ez nem látható jegy. Elérkezett az idő, amikor mindazoknak, akiknek szívügye lelkük üdvössége, buzgón és komolyan fel kell tenniük a kérdést: Mi az Isten pecsétje? és mi a fenevad bélyege? Hogyan kerülhetjük el, hogy azt felvegyük?”

„Isten pecsétje, az Ő hatalmának jegye vagy jele a negyedik parancsolatban található. A Tízparancsolatnak egyedül ez az előírása mutat Istenre mint az egek és a föld Teremtőjére, és világosan megkülönbözteti az igaz Istent minden hamis istentől. Az egész Szentírásban Isten teremtő hatalmának ténye szolgál bizonyítékkal arra, hogy Ő minden pogány istenség fölött áll.”

„A negyedik parancsolat által elrendelt szombat a teremtés művének emlékeztetőre rendeltetett, hogy így az emberek gondolatait mindenkor az igaz és élő Isten felé irányítsa. Ha a szombatot mindig megtartották volna, soha nem lett volna bálványimádó, ateista vagy hitetlen. Isten szent napjának szent megünneplése az emberek gondolatait Teremtőjükhöz vezette volna. A természet dolgai Őt juttatták volna eszükbe, és bizonyosságot tettek volna hatalmáról és szeretetéről. A negyedik parancsolat szombatja az élő Isten pecsétje. Istenre mint Teremtőre mutat, és az Ő jogos hatalmának jele azok felett a lények felett, akiket alkotott.”

„Mi tehát a fenevad bélyege, ha nem az a hamis szombat, amelyet a világ az igaz helyébe fogadott el?”

Az a prófétai kijelentés, hogy a pápaság felmagasztalja magát mindaz fölé, amit Istennek neveznek vagy tisztelnek, megdöbbenő módon teljesedett be a szombatnak a hét hetedik napjáról az első napjára való áthelyezésében. Valahol a pápai szombatot Isten szombatjával szemben előnyben részesítik, ott a bűn embere felmagasztaltatik a menny és a föld Teremtője fölé.

„Azok, akik azt állítják, hogy Krisztus megváltoztatta a szombatot, közvetlenül ellentmondanak az Ő saját szavainak. A Hegyi Beszédben így kijelentette: »Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy eltöröljem a törvényt vagy a prófétákat; nem azért jöttem, hogy eltöröljem, hanem hogy betöltssem. Mert bizony mondom néktek: míg az ég és a föld el nem múlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocskája sem múlik el, amíg minden be nem teljesedik. Valaki azért akár e legkisebb parancsolatok közül csak egyet is megront, és úgy tanítja az embereket, a mennyek országában a legkisebbnek mondatik; valaki pedig cselekszi és úgy tanítja azokat, az agynak mondatik a mennyek országában.«”

„A római katolikusok elismerik, hogy a szombat megváltoztatását az ő egyházuk hajtotta végre, és éppen erre a változtatásra hivatkoznak mint e egyház legfőbb tekintélyének bizonyítékára. Kijelentik, hogy amikor a protestánsok a hét első napját tartják meg szombatként, ezzel elismerik az ő hatalmát arra, hogy isteni dolgokban törvényeket alkosson. A római egyház nem mondott le tévedhetetlenségre vonatkozó igényéről, és amikor a világ és a protestáns egyházak elfogadják az általa alkotott hamis szombatot, ezzel ténylegesen elismerik ezt az igényét. Hivatkozhatnak ugyan az apostolok és az atyák tekintélyére e változtatás védelmében, de érvelésük hamissága könnyen felismerhető. A pápista elég éleselméjű ahhoz, hogy lássa: a protestánsok önmagukat ámitják, készakarva hunyják be szemüket az ügy tényei előtt. Amint a vasárnap intézménye egyre nagyobb kedvezésre talál, örvendezik, abban a biztos tudatban, hogy ez végül az egész protestáns világot Róma zászlaja alá fogja vonni.” Signs of the Times, 1899. november 1.